

21 gram Hrvoje MITROV

19. 10-04. 11. 2017.

Izdavač: JU Gradska galerija Bihać, www.ggbihac.ba # Za izdavača: Adnan Dupanović # Tekst: Leopold Rupnik # Fotografije: Boris Cvjetanović # Štampa: GRAFIČAR Bihać # Tiraž: 300 primjeraka
Izložba je realizirana uz potporu Ministarstva kulture Republike Hrvatske

Zagledavši se u seriju radova Hrvoja Mitrova, postavlja se to jedno ključno pitanje koje nam se bez likavkih zadržki uvijek nameću u našem misaonom monologu – gdje, ali i kako potražiti smislenost umjetničkih radova koji se nalaze ispred nas? Kako nas to umjetnik uvlači u svoj svemir svojim vijugavim i pravilnim linijama, izmjenom kratkih, isprekidanih linija i točaka te gusto nanesenim bojama raznih nijansi koje se prelijevaju u crno ili bijelo obojena platna? Gdje je portal u koji moramo ući kako bismo ušli onkraj zida između misli umjetnika i naših opažanja? Taj inherentan poriv za taksonomskim svrstavanjem stvari u naše imaginarne ladice ne dopušta nam da mirne ruke upijamo vizualne čari umjetničkih djela, već nas navodi da tražimo nama racionalno u svemu stvorenome od ljudske ruke. Iracionalno ne možemo kategorizirati, ne uklapa nam se u nama dane paradigme, a racionalno je moguće, blisko i brojivo, čak i dok nam se nudi nekoliko mogućnosti interpretacija čega racionalnoga. Tako u radovima Hrvoja Mitrova dobivamo za naš vizualan užitek na ponudu djela koja su slične strukture, poveziva, nalik na videne stvari iz naše stvarnosti, a u drugu ruku pomalo nepojmljiva. Zar da nastale radove gledamo kao piktograme, hijeroglife, ikone ili pojedinačna slova abecede kojima se prenosi određen kod? Ako je zaista tako, s koje strane započinjemo čitanje koda i čitamo li ga linearno, kakve su rečenične strukture i gdje su nam subjekt (ako ga uopće imamo), glagol (ako je ovdje imalo nužan) i objekt (ako je slučajno spomenut), gdje počinjemo gledati, a gdje moramo prestati gledati da uhvatimo kod? Mnoga pitanja postavljaju se pred nama da dokučimo misli umjetnika, no izostavljeno je i jedno važno pitanje – zašto umjetnik uopće želi komunicirati, ako nam je čitanje njegovih djela već toliko otežano kroz njegov vizualan jezik?

Na tragu odgovora na gore spomenuta pitanja dobro je najprije staviti fokus na čitanje načina komunikacije umjetnika sa svojom publikom i preispitati sam vizualan leksik autora kako bismo kroz moždanu opnu došli do samih misli umjetnika. Ulazeći u semiotičke teoreme u čitanju djela, umjetnikove radove možemo definirati kao određene znakove koje želimo dekodirati i tim procesom pronaći njihovo značenje. Kroz kulturu, određeni znakovi, u obliku predmeta ili drugih artefakta, u određenom kontekstu dobivaju svoje značenje upisano u njih, a katalizatori u određivanju konotacija znakova predstavljaju ljudi koji zajedničkim snagama grade kulturu. To je nadasve prirodan ljudski proces u kojem se znakovima oko nas utka značenje i time producira novu perspektivu u gledanju tog znaka kao takvog pred nama, lomeći od znaka njegovu sirovost i materijalnost te redefinirajući samo poimanje znaka koje će se dijeliti širom kulture. Upravo u toj komunikaciji publike s umjetnikovim djelima, čije značenje nam se čini nedokučivim, možda nije ni bitno značenje i njegovo dekodiranje, već razmatranje i procesualnost u samom činu semioze koju je Eco, preuzevši definiciju od Peircea, definirao kao proces kulturalne produkcije značenja znakovima oko nas. Značenje radova, bilo nam nadohvat ruke ili ne, možda i ne treba biti pronađeno ili nije na nama da ga pronalazimo, baš kao što, a propos ksenolingvistike i proučavanja vanzemaljskih jezika, jezik vanzemaljskih bića nije građen za naše poimanje svijeta i prema našim potrebama pa stoga nam možda i preostaje da upravo tako promatramo i jezik umjetnika koji nam je predočio u svojim radovima. No, iako prezentirani radovi možda nisu ti kojima mi moramo dokučiti značenje, autorova mogućnost da u izložbenom prostoru komuniciramo s njegovim radovima, i naposljetku s njime samim, od velikog je značaja jer procesom komuniciranja s djelom čak pukim promatranjem morfologije djela poput boja i oblika postajemo dijelom izložbe i performansa stvaranja umjetnosti gdje nam umjetnik prezentira svoju viziju iz koje se pomoću komunikacije s publikom stvara nova dimenzija prezentiranog rada.

Prihvatimo li poziv umjetnika da komuniciramo s njegovim stvaralaštvom možemo u njegovim radovima i sami u zamoru ili tišini prostora i naših misaonih svjetova ogledati i fragment sebe. Zašto nas ti oblici, boje, miris, pa čak i tekstura, ako nam trenutna nepažnja kustosa ili čuvara postave dopusti i taktilno iskustvo, podsjećaju na što iz svijeta kojega smo iskusili? Zašto nas privlače određeni oblici i boje, a drugi mirisi i teksture odbijaju? Zašto nam se nešto čini tako bliskim, dok nam je drugo sasvim daleko? U tim opažanjima i u cijelom procesu upijanja predočenog leksika, pokrećemo kotačiće naše autorefleksije i projiciranja vlastitih misli i iskustava na autorovo djelo. Zrcalimo svoje misli na bojane

i iscrtane površine i ogledamo se u tom zrcalu. Kroz komunikaciju s drugim posjetiocima o izloženoj umjetnosti dobivamo mogućnost stvaranja zajedničkog ogledala gdje zrcalimo zajedničku ili pak nama svojstvenu radost, tugu, bol ili sjetnost, gdje otvaramo mogućnosti stvaranja novih promišljanja o djelu ili čak stvaramo više individualiziranih prikaza jer ne nalazimo nešto zajedničko s drugom osobom. Procesualnošću promatranja i propitivanja radova dobivamo ujedno uvid u sebe, u svoje stanje, učimo nešto o sebi i razbijamo granice koje smo si postavili kada kontempliramo o sebi i, najbitnije, redefiniemo te granice, ali isto tako kroz komunikaciju uvidamo i druge ljude, njihove definicije samih sebe i njihove granice te i njima postavljamo nove okvire promišljanja sebe.

Igrom propitivanja naše asocijativnosti i stvaranja paralela sa stvarnošću koju ogledamo u predstavljenom umjetničkom opusu Hrvoja Mitrova, možemo napokon pronaći ključ kojim otvaramo vrata značenju umjetnikovih djela – čini se da značenja ipak nema pa zato ključ nije ni potreban. Možda je taj odgovor pomalo začudan, pogotovo nakon ovoliko koketiranja s odgovorom, no cilj umjetnika možda isprva nikada ni nije bila poruka koju treba dešifrirati teorijskim poučcima i vizualnim čitanjem slika, već odašiljanjem možda još važnije poruke: mi smo, kao publika, te osobe koje nose značenje i koji jesmo dio izložbenog postava. U izložbenom prostoru, umjetnik omogućava konekciju ljudi kao tržnice za razmjenu misli, kao trampu gdje se nadmećemo svojim interpretacijama djela i svoju viziju izgrađujemo novim idejama. Takvom se razmjenom ideja, što ju je moguće čitati i kao svojevrsni magijski obred pomoću kojeg dolazimo na nove transcendentalne razine, u konačnici revitalizira izgubljena spona među ljudima koja se sada prostorno manifestira na izložbi Hrvoja Mitrova. Ona postaje mjestom nastanka umjetnosti, svaka povučena linija jednako je rad umjetnika, ali isto tako postaje i radom promatrača, a značenje radova gubi se pred okupljenim mnoštvom ljudi koji na licu mjesta kao ready-made koriste radove umjetnika da od njega učine vlastito umjetničko djelo, pridajući mu na kraju procesa značenje. Stoga značenje postaje relativno, gubi granice i potpuno je fluidno, uzročno-posljedično, uvjetovano vremenskim okvirima i vanjskim faktorima, ujedno zapinje u prošlosti, koliko i zapinje u budućnosti.

Leopold Rupnik

ŽIVOTOPIS
Hrvoje Mitrov

Rođen 1972. g. u Karlovcu.

- diplomirao slikarstvo u klasi profesora Đure Sedera na ALU u Zagrebu

Član Umjetničke organizacije "Atelje Žitnjak" i Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika.

SAMOSTALNE IZLOŽBE:

1992.
KLUB GJURO 2, ZAGREB / SA H. ĐUKEZOM

1994.
GALERIJA ŽIDOVSKE OPĆINE, ZAGREB / SA A. SULIMANOVIĆ I H. ĐUKEZOM

1995.
ZORIN DOM, KARLOVAC /SA H. ĐUKEZOM I N.KOYDLOM

1996.
GALERIJA CEKAO, ZAGREB / SA H. ĐUKEZOM I N. KOYDLOM
GALERIJA OTOK, DUBROVNIK - "MLJETSKA BOLEST"

1997.
GALERIJA CEKAO, ZAGREB – "FRIGUEL & MIGUEL" / SA D. FRIŠČIĆEM

GALERIJA OTOK, DUBROVNIK – "ČETVRTI STOLJEĆA HRVOJA MITROVA"

1998.
CENTAR ZA KULTURU, SLATINA
CONCORDIA FINE ARTS, ZAGREB – "GDJE JE SADA JAMES BOND?"

1999.
GALERIJA VLADIMIR NAZOR, ZAGREB – "PADEŽI"
FILOZOFSKI FAKULTET, ZAGREB – "MADONNA DE CAMPILLO"

2001.
GALERIJA KRISTOFOR STANKOVIĆ, STARA GRADSKA VIJECNICA, ZAGREB - "MEĐUZE"

2003.
GALERIJA VJEKOSLAV KARAS, KARLOVAC - "HOKUS POKUS"
KAZALIŠTE MARINA DRŽIČA, DUBROVNIK – "PRIZORIŠTE VREMENA"
GALERIJA CEKAO, ZAGREB – "KRIŽIĆ-KRUŽIĆ"

2004.
IZLOŽBENI SALON IZIDOR KRŠNJAVI, ŠKOLA PRIMJENJENIH UMJETNOSTI, ZAGREB – "THE GAME"
GALERIJA OTOK, DUBROVNIK – "MLJETSKA BOLEST II-MAKE OVER"
VISURA APERTA, MOMJAN
GALERIJA GARAŽA, BUJE " PRINCIPII "

2005.
GALERIJA O1, ZAGREB – "PUT DO SREĆE"

2006.
GALERIJA BUKOVCEVA KUĆA, CAVTAT - "SAMO DIJAMANTI SU VJEČNI"

2007.
KLUB BOOKSA, ZAGREB

2008.
GALERIJA KARAS, ZAGREB - "KUĆA"

2009.
GALERIE ART EST, PARIZ (S D. FRIŠČIĆEM)

2010.
GALERIJA MARISAL, ZAGREB – " TAJNI ŽIVOT STVARI"

2011.
IZLOŽBENI PROSTOR POREZNE UPRAVE, ZAGREB – "RASUTI TERET"

2012.
GALERIJA "A –Ž", ZAGREB - "DOMA"
GALERIJA GRETA, ZAGREB - "GLAVA U OBLACIMA"
GALERIJA ACADEMIA MODERNA, ZAGREB - "DOMA 2"
STUDIO FRANZ JURGENS, DÜSSELDORF, NJEMAČKA - "DOMA 3"

2014.
GALERIJA FLORA, DUBROVNIK – "DOMA 4"

2016.
GALERIJSKI CENTAR VARAŽDIN- " DUHOVI"

SKUPNE IZLOŽBE:

1990.
KLUB MATKO LAGINJA, ZAGREB

1991.
GALERIJA KARAS, ZAGREB – "LIKOVNA MLADEŽ ZA HRVATSKU"

1992.
AKADEMIJA LIKOVNIH UMJETNOSTI, ZAGREB – "PRIZIVANJE PROLJEĆA"

1993.
MUZEJ MIMARA, ZAGREB

1994.
DOM MLADEŽI, SPLIT – "NOVA HRVATSKA UMJETNOST"
HDLU, SPLIT – "BIENALE MALOG FORMATA"

1995.
MGC, ZAGREB – "ZAGREBAČKI SALON"

1997.
GALERIJA VLADIMIR NAZOR, ZAGREB – "INSTALACIJE"
TORINO, ITALIJA – "BIENALE MLADIH AUTORA MEDITERANA"
KAŠTIL, STON – "CRO ETNO"

1998.
BUNDEK, ZAGREB – "IVANJSKI KRIJESOVI"

1999.
GRADSKI MUZEJ, KARLOVAC – "MAIL ART"
CENTAR ZA KULTURU, SLATINA
GALERIJA VLADIMIR NAZOR, ZAGREB – "MAIL ART"

2000.
CONCORDIA FINE ARTS, ZAGREB (SA MEZAKOM, KRAŠKOVIĆEM, ZLOBECOM, ROGIĆEM, CRTALIĆEM, FRIŠČIĆEM)
KAZALIŠTE GAVELLA, ZAGREB – "TEATAR I MIT"

2001.
CITE DES ARTS INTERNACIONAL, PARIZ, FRANCUSKA – "ATELIER 8115"
SARAJEVO, BIH – "COLLEGIUM ARTISTICUM"
GALERIJA ROMAN PETROVIĆ, SARAJEVO, BIH – "SARAJEVSKA ZIMA"
GRADSKI MUZEJ, VINKOVCI

2003.
GALERIJA SVETOG KRŠEVANA, ŠIBENIK – "3+1+5"

TALLYA, MAĐARSKA – "CENTRAL EUROPEAN ARTS CAMP"
GALERIJA VJEKOSLAV KARAS, KARLOVAC – "LIKOVNI SUSRETI"

2005.
GALERIJA KLOVICEVI DVOR, ZAGREB - " NOVA A KLASA"

2006.
NSB, ZAGREB - "LORCA- ŽIVOT I DJELO"

2007.
MUZEJ MIMARA, ZAGREB - " NOVI FRAGMENTI 4"
SUVREMENA GALERIJA , RIJEKA - "NOVI FRAGMENTI 4"
GRADSKI MUZEJ BJELOVAR -"NOVI FRAGMENTI 4"

2008.
IZLOŽBENI SALON IZIDOR KRŠNJAVI, ZAGREB –"POVRATAK IZGUBLJENE GENERACIJE"

2009.
CITE DES ARTS INTERNATIONAL, PARIS, FRANCE – "PROJECT LABEL"
GALERIJA A-Ž, ZAGREB – "HRANA I UMJETNOST"

2010.
STARA TVORNICA DUHANA, ROVINJ – "ART EXCHANGE 3"
GALERIJA AŽ, ZAGREB – "CIJENA UMJETNOSTI"
ISTAMBUL, TURSKA, IZLOŽBA PROFESORA I DOKTORANATA ALU ZAGREB

